

Hajnalig élni

Derékig ér már a fű, és nem szabhat határt e vélt oázisunknak se törött deszkapad, se rányomott rágógumi. A mentolos éjszaka szájszagával fölragad, illattá lényegül. Szívünkben nyűszítve tombol az emberállat, ha felhevül. A tömbház faláról visszapattan a forró hársfaillat, s a szmogos, városi lyuk gőze teává változik. Tea kéne, a bódító virág szájba ömlő essenciája, de a végtelenség alkohol, dübörgés és fémzene, s ott a padon, deszkára hajolva hasadna meg az égen a hajnal, fölhasadna és vérzene. És búgna, csattanna füliünkben sok telep régi gyárdudája, halványan derengő lámpafény szemünkben, a vörös téglák, mint romok álruhája csúszik le öntudatlanul matató kezünkben, makacs építőanyag, konok és szilárd. De maradjunk még a végtelen éjszakában, a mélykék sötét hűvöse alatt. Fejünk felett a Corvus és a Hydra, hollószárnyon megtörő, fényes szörnyeteg, és a világűrben száguldó, összetapadt, elképzeltetlen kőgörgeteg. Az Orion hármás lábnyomába belelép lassan a Szűz és a Mérleg. Fémzenétől lüktető füleinken borzolódó pihék, és beleinkben a felszívódó mérgek. Te rejts el engem, éjszaka, ezen a padon, a forró lüktetésben, e blokkszagba hajló, hársfaágról lógó soron kívüli sortörésben, míg itt ülünk, deszkapadra folyva két tömbház között, s mint tócsák, fölszáradunk lassan, álmosan. A hold, mielőtt még lemegy, kitarja karjait. Élni tanulunk itt, a földön, élni, de csak hajnalig.